

[Prima Pagină](#) > ... > [Bani/Creanțe Pecuniare](#) > [Insolvență/faliment](#) > [Croatia](#)

Insolvență/faliment

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

Procedura prefalimentului și procedura falimentului pot fi introduse împotriva persoanelor juridice, precum și împotriva bunurilor unui debitor individual, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Un debitor individual în sensul Legii privind falimentul [*Stečajni zakon* - „SZ”; *Narodne Novine* (NN; Monitorul Oficial al Republicii Croatia) nr. 71/15, 104/17, 36/22 și 27/24] este o persoană fizică supusă impozitului pe venit obținut din activități independente în conformitate cu dispozițiile Legii privind impozitul pe venit (*Zakon o porezu na dohodak*) sau o persoană fizică supusă impozitului pe venit aplicabil societăților comerciale în conformitate cu dispozițiile Legii privind impozitarea societăților comerciale (*Zakon o porezu na dobit*).

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

a) Procedura prefalimentului poate fi inițiată în cazul în care instanța constată existența unui caz de insolvență iminentă, adică în cazul în care solicitantul poate demonstra, cu un grad suficient de certitudine, că debitorul nu va fi în măsură să își îndeplinească obligațiile existente la data la care acestea devin scadente.

Insolvența este considerată iminentă în cazul în care, la momentul prezentării propunerii, încă nu au apărut circumstanțele din cauza cărora debitorul este considerat definitiv insolubil și în cazul în care:

- în Registrul privind ordinea de prioritate în ceea ce privește obligațiile de plată ținut de Agenția Financiară (*Financijska agencija*), debitorul are înregistrate una sau mai multe datorii neonorate pentru care a existat un temei valabil pentru plată și care ar fi trebuit să fie colectate, fără o aprobare suplimentară din partea debitorului, din oricare dintre conturile acestuia, sau
- debitorul a întârziat peste 30 de zile cu plata salariilor angajaților în temeiul unui contract de muncă, al legislației muncii, al convențiilor colective sau al reglementărilor speciale sau al unui alt document care reglementează obligațiile angajatorilor față de angajați, sau
- debitorul nu efectuează în termen de 30 de zile plata contribuțiilor și a impozitelor pentru salariile menționate la paragraful anterior, începând cu data la care era obligat să efectueze plata salariilor angajaților.

b) Procedura falimentului poate fi inițiată în cazul în care instanța stabilește existența unor motive de faliment, și anume insolabilitate sau îndatorare excesivă.

Debitorul poate propune, de asemenea, inițierea procedurii de faliment în cazul în care poate demonstra, cu un grad suficient de certitudine, că nu va fi în măsură să își îndeplinească obligațiile preexistente la scadență la data la care acestea devin scadente (insolvență iminentă).

Insolvența iminentă ca motiv de faliment intră, de asemenea, sub incidența dispozițiilor privind insolvența iminentă ca motiv de prefaliment.

Insolvența există dacă debitorul este în permanentă incapacitate de a-și achita datoriile financiare restante. Faptul că debitorul și-a achitat sau își poate achita integral sau parțial creanțele unor creditori nu califică

debitorul ca fiind solvent.

Debitorul este considerat insolubil:

- dacă în Registrul privind ordinea de prioritate în ceea ce privește obligațiile de plată ținut de Agenția financiară, acesta are înregistrate una sau mai multe datorii neachitate, restante de mai mult de 60 de zile, pentru care există un temei valabil pentru plată și care ar fi trebuit să fie colectate, fără o aprobare suplimentară din partea debitorului, din oricare dintre conturile acestuia, sau
- dacă nu a plătit angajaților trei salarii consecutive în temeiul unui contract de muncă, al legislației muncii, al convențiilor colective sau al reglementărilor speciale sau al unui alt document care reglementează obligațiile angajatorilor față de angajați.

Se consideră că există supraîndatorare în cazul în care activele debitorului persoană juridică nu mai acoperă datoriile existente.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

Masa bunurilor care face obiectul falimentului include totalul activelor deținute de către debitor atunci când s-a deschis procedura falimentului, precum și activele dobândite de debitor pe durata procedurii falimentului. Masa bunurilor care face obiectul falimentului este utilizată pentru a achita costurile procedurii falimentului, precum și creanțele deținute de creditorii debitorului și creanțele a căror rambursare a fost garantată de anumite drepturi asupra patrimoniului debitorului.

Libera utilizare a activelor din masa bunurilor care face obiectul falimentului de către persoane care au fost autorizate să reprezinte debitorul conform legii sau de către debitorul individual, după deschiderea procedurii falimentului, nu are efecte juridice, cu excepția utilizării care este reglementată de normele generale privind respectarea principiului încrederii în registrele publice. Contraprestația este returnată contrapărții din masa bunurilor care face obiectul falimentului în cazul în care a crescut valoarea masei bunurilor care face obiectul falimentului.

În cazul în care debitorul individual a dobândit bunuri prin moștenire sau succesiune înainte de deschiderea procedurii falimentului sau în timpul acesteia, doar debitorul are dreptul să accepte sau să renunțe la moștenire sau succesiune.

Dacă un debitor formează o coproprietate sau orice alt raport legal sau parteneriat cu un terț, distribuirea activelor se desfășoară în afara procedurii falimentului. Se poate solicita o rambursare separată din partea care îi revine debitorului pentru rambursarea datoriilor care rezultă dintr-un astfel de raport.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

a) Procedura prefalimentului – cerințele pentru numirea unui administrator judiciar sunt aceleași ca pentru numirea unui lichidator. Administratorul fiduciar va fi numit de instanță printr-o decizie de inițiere a procedurii prefalimentului. Sarcinile administratorului judiciar încetează la data la care planul de restructurare devine definitiv, la data deschiderii procedurii falimentului sau în temeiul unei decizii a creditorilor.

Administratorul judiciar în procedura prefalimentului are obligația:

1. să examineze activitățile economice a debitorului
2. să examineze lista activelor și pasivelor debitorului
3. să examineze credibilitatea creanțelor înregistrate
4. să conteste creanțele dacă, pe baza declarațiilor emise de creditorii sau din alte motive, are îndoieli cu privire la veridicitatea acestora
5. să supravegheze activitatea economică a debitorului, în special operațiunile financiare ale acestuia, stabilirea de datorii față de terți, emiterea de instrumente de asigurare a plăților și activitățile comerciale

legate de vânzarea de bunuri sau servicii, garantând în același timp că activele debitorului nu sunt prejudiciate

6. să depună o plângere în instanță dacă debitorul acționează cu încălcarea dispozițiilor articolului 67 din SZ;
7. să acorde asistență debitorului pentru elaborarea sau negocierea unui plan de restructurare;
8. să preia controlul parțial asupra activelor sau afacerilor debitorului pe parcursul negocierilor, cu excepția părții din acestea de care debitorul poate dispune în mod liber în conformitate cu dispozițiile SZ;
9. să emită ordine și certificate în conformitate cu articolele 69 și 71 din SZ;
10. să se asigure că toate cheltuielile aferente procedurii prefalimentului sunt achitate integral și la timp;
11. să prezinte instanței un raport privind evoluția procedurii prefalimentului, utilizând un formular standard;
12. să desfășoare alte activități în temeiul SZ.

De la data depunerii propunerii pentru deschiderea procedurii prefalimentului până la adoptarea deciziei de deschidere a procedurii prefalimentului, debitorul poate efectua numai plățile care sunt necesare pentru activitățile sale economice obișnuite. În această perioadă, debitorul nu poate achita datoriile care au fost suportate și au devenit exigibile înainte de deschiderea procedurii prefalimentului, altele decât obligațiile de plată brute către angajații și foștii angajați ai debitorului care rezultă dintr-un raport de muncă în care creanțele au devenit exigibile până la data la care a fost deschisă procedura prefalimentului, plățile compensatorii până la suma prevăzută de lege și contractele colective de muncă, creanțele rezultate din despăgubiri ca urmare a vătămărilor corporale sau a bolilor profesionale și creanțele bazate pe salariile angajaților majorate cu valoarea contribuțiilor de bază și alte drepturi materiale ale angajaților în conformitate cu contractele de muncă și acordurile colective care au devenit scadente în urma prezentării propunerii de deschidere a procedurii prefalimentului, precum și a altor plăți necesare pentru activitățile economice obișnuite, astfel cum sunt prevăzute de o lege specială.

De la data la care se prezintă propunerea de deschidere a procedurii prefalimentului până la emiterea deciziei de deschidere a procedurii prefalimentului, debitorul nu poate să-și înstrăineze sau să-și greveze activele decât cu acordul prealabil al administratorului judiciar sau al instanței în cazul în care nu a fost numit niciun administrator judiciar.

b) Procedura falimentului - lichidatorul în procedura falimentului este selectat în mod aleatoriu din lista lichidatorilor din raza teritorială a instanței competente sau din lista lichidatorilor cu înaltă calificare, cu excepția cazului în care SZ prevede altfel. Pe baza acestei selecții, instanța numește lichidatorul în decizia de deschidere a procedurii falimentului. În mod excepțional, în cazul în care un administrator judiciar a fost numit în procedura prefalimentului care a precedat procedura falimentului sau în cazul în care un lichidator provizoriu a fost numit în procedura falimentului, instanța numește administratorul judiciar sau lichidatorul provizoriu ca lichidator.

Lichidatorul este investit cu drepturile și obligațiile organismelor corporative ale debitorului, dacă nu este specificat altfel în SZ. În cazul în care debitorul continuă să își desfășoare activitățile economice în cursul procedurii falimentului în temeiul articolului 217 alineatul (2) din SZ, lichidatorul gestionează activitățile economice.

Lichidatorul reprezintă debitorul. Lichidatorul gestionează numai acele operațiuni ale unui debitor individual care privesc masa bunurilor care face obiectul falimentului și reprezintă debitorul având competențele unui reprezentant legal.

Lichidatorul este obligat să acționeze conștiincios și într-o manieră ordonată, în special

1. să pună în ordine evidența contabilă până la data deschiderii procedurii falimentului
2. să întocmească o estimare a costului preliminar al procedurii falimentului și să o transmită spre aprobare comitetului creditorilor
3. să instituie un comitet pentru inventarul activelor
4. să întocmească un bilanț inițial al activelor debitorului
5. să gestioneze cu diligență necesară încheierea operațiunilor inițiate, dar neterminate ale debitorului și operațiunile necesare pentru prevenirea prejudiciilor aduse activelor debitorului
6. să asigure valorificarea creanțelor debitorului
7. să desfășoare conștiincios activitățile comerciale ale debitorului menționate la articolul 217 alineatul (2) din SZ
8. să transmită Institutului pentru Asigurării de Pensii și Institutului pentru Asigurări de Sănătate din Croația documentele referitoare la statutul beneficiarilor în temeiul dreptului muncii

9. să valorifice sau să colecteze cu diligență bunurile și drepturile debitorului care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului
10. să depună la Agenția Financiară cereri de vânzare a bunurilor imobile, a bunurilor mobile, a drepturilor și a activelor debitorului prin intermediul unei licitații judiciare online și cereri de înregistrare a bunurilor imobile, a bunurilor mobile, a drepturilor și a activelor debitorului în Registrul bunurilor imobile și bunurilor mobile vândute în cadrul procedurilor de executare silită
11. să efectueze o plată în avans către Agenția Financiară pentru costurile de vânzare prin intermediul unei licitații judiciare online și pentru costurile de înregistrare a datelor în Registrul bunurilor imobile și bunurilor mobile vândute în cadrul procedurii de executare silită, această plată reprezentând costul procedurilor
12. să pregătească distribuția către creditori și să efectueze distribuția după aprobare
13. să transmită un raport final comitetului creditorilor
14. să facă distribuiri ulterioare către creditori
15. în urma încheierii procedurii falimentului, să reprezinte masa bunurilor care face obiectul falimentului în conformitate cu SZ.

Lichidatorul trebuie să prezinte rapoarte scrise cu privire la desfășurarea procedurii falimentului și la bilanțul masei bunurilor care face obiectul falimentului, utilizând un formular standard, cel puțin o dată la trei luni.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

În cazul în care, la momentul deschiderii procedurii falimentului, creditorul, în conformitate cu legea sau contractul, avea dreptul la compensare, deschiderea procedurii falimentului nu are niciun efect asupra acestui drept.

În cazul în care, la momentul deschiderii procedurii falimentului, există una sau mai multe creanțe care urmează să fie compensate sub o condiție suspensivă sau care nu sunt exigibile sau nu sunt destinate să fie efectuate în același mod, compensarea se va produce atunci când au fost îndeplinite condițiile necesare. Ceea ce nu se aplică compensării este norma conform căreia creanțele neachitate devin scadente la deschiderea procedurii falimentului și creanțele nepecuniare sau creanțele pentru o sumă nespecificată sunt stabilite la valoarea monetară la care sunt estimate la data la care se deschide procedura falimentului. În cazul în care creanța care ar trebui utilizată pentru compensare devine necondiționată și exigibilă înainte ca o astfel de compensare să fie posibilă, compensarea este exclusă.

O compensare nu este exclusă pentru creanțele exprimate în diferite valute sau unități de cont, cu condiția ca astfel de valute sau unități de cont să poată fi ușor schimbate la locul de rambursare a creanțelor utilizate pentru compensare. Conversia se efectuează în funcție de cursul valutar valabil la locul de rambursare la momentul primirii declarației privind compensarea.

O compensare este inadmisibilă:

1. în cazul în care creanța creditorului față de masa bunurilor care face obiectul falimentului a apărut abia după deschiderea procedurii falimentului
2. în cazul în care creanța a fost cedată creditorului de către un alt creditor abia după deschiderea procedurii falimentului
3. în cazul în care creditorul și-a dobândit creanța prin cesiune în cele 6 luni anterioare deschiderii procedurii falimentului sau în cazul în care procedura prefalimentului nu a fost deschisă în cele 6 luni anterioare datei la care s-a deschis procedura falimentului, iar creditorul avea cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință că debitorul a devenit insolubil sau că a fost prezentată o propunere de a deschide procedura prefalimentului sau procedura falimentului împotriva debitorului. Prin derogare, compensarea este permisă în cazul în care creanța a fost atribuită în ceea ce privește executarea unui contract neexecutat sau dacă dreptul de a îndeplini creanța a fost redobândit printr-o contestație câștigată împotriva unei tranzacții legale a unui debitor.
4. în cazul în care creditorul a dobândit dreptul la compensare printr-un act juridic care poate fi anulat.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la

care debitorul este parte?

În cazul în care, la momentul deschiderii procedurii falimentului, debitorul și contrapartea sa la contract nu au executat sau nu au executat integral un contract bilateral obligatoriu, lichidatorul poate executa contractul în locul debitorului și poate solicita celeilalte părți să execute contractul. În cazul în care lichidatorul refuză să execute contractul, cealaltă parte își poate valorifica creanța exigibilă pentru întârziere numai în calitate de creditor în cadrul procedurii falimentului. În cazul în care cealaltă parte la contract solicită lichidatorului să își prezinte observațiile cu privire la dreptul de a alege, lichidatorul trebuie să notifice de îndată, și cel târziu după ședința de raportare, celeilalte părți prin scrisoare recomandată dacă intenționează să solicite executarea contractului. Prin derogare, în cazul în care cealaltă parte ar suferi pagube semnificative până la data ședinței de raportare și a informat lichidatorul în acest sens, acesta din urmă trebuie să notifice celeilalte părți, în termen de opt zile, prin scrisoare recomandată, dacă va solicita executarea contractului. În caz contrar, lichidatorul nu va fi autorizat să solicite executarea contractului.

În cazul în care activitățile de executat în temeiul contractului sunt divizibile și dacă cealaltă parte și-a îndeplinit parțial obligațiile de executare la momentul deschiderii procedurii falimentului, acea parte poate să își exercite dreptul la o contraprestație corespunzătoare executării parțiale în calitate de creditor în cadrul procedurii falimentului, chiar dacă lichidatorul a solicitat executarea părții rămase. Cealaltă parte nu are dreptul, din cauza incapacității de a-și exercita dreptul la contraprestație, să solicite returnarea valorii adăugate la activele debitorului prin executarea parțială a contractului.

În cazul în care a fost înregistrată o rezervă într-un registru funciar în scopul asigurării cererii de dobândire sau de revocare a drepturilor asupra unuia dintre bunurile debitorului sau asupra unuia dintre drepturile introduse în favoarea unui debitor sau pentru asigurarea cererii de schimbare a conținutului sau a priorității unui astfel de drept, creditorul își poate soluționa creanța în calitate de creditor din masa bunurilor care face obiectul falimentului. Aceasta se aplică, de asemenea, în cazul în care debitorul și-a asumat orice alte obligații față de creditor, pe care ulterior nu le-a îndeplinit în totalitate sau parțial. Această dispoziție se aplică prin analogie rezervărilor din registrul de transport maritim, din registrul navelor aflate în construcție sau din registrul avioanelor.

În cazul în care, înainte de deschiderea procedurii falimentului, debitorul și-a vândut bunurile mobile cu reținerea dreptului de proprietate și a livrat bunul în posesia cumpărătorului, cumpărătorul poate solicita executarea contractului de vânzare-cumpărare. Aceasta se aplică, de asemenea, în cazul în care debitorul și-a asumat obligații suplimentare față de cumpărător pe care nu le-a îndeplinit în totalitate sau pe care le-a îndeplinit doar parțial. În cazul în care, înainte de deschiderea procedurii falimentului, debitorul a cumpărat un bun imobiliar cu reținerea dreptului de proprietate și l-a luat în posesie de la vânzător, lichidatorul are dreptul de opțiune în conformitate cu articolul 181 din SZ.

Închirierea sau concesiunea imobilelor sau a spațiilor nu încetează prin deschiderea procedurii falimentului. Aceasta se aplică, de asemenea, contractelor de închiriere și de concesiune pe care debitorul le-a încheiat în calitate de locatar în legătură cu obiecte care, în scopul asigurării, au fost transferate unei terțe persoane care și-a finanțat achiziția sau producția. Drepturile care se referă la perioada anterioară deschiderii procedurii falimentului, precum și la prejudiciile cauzate de rezilierea anticipată a contractului pot fi exercitate numai de către cealaltă parte în calitate de creditor în cadrul procedurii falimentului.

Lichidatorul poate anula închirierea sau concesiunea unui imobil sau a unui spațiu pe care debitorul l-a contractat în calitate de locatar, indiferent de perioada contractată, cu respectarea termenului legal de preaviz. Dacă lichidatorul declară anularea, cealaltă parte, în calitate de creditor în cadrul procedurii falimentului, poate solicita despăgubiri din cauza rezilierii anticipate a contractului. În cazul în care, la momentul deschiderii procedurii falimentului, debitorul nu a preluat imobilele sau spațiile, lichidatorul și cealaltă parte se pot retrage din contract. În cazul în care lichidatorul se retrage, cealaltă parte poate, în calitate de creditor în cadrul procedurii falimentului, să solicite despăgubiri pentru daune cauzate de rezilierea anticipată a contractului. Fiecare parte este obligată, la cererea celeilalte părți și în termen de 15 zile, să informeze cealaltă parte despre intenția de a se retrage din contract. Dacă nu face acest lucru, partea își pierde dreptul la retragere.

În cazul în care debitorul, în calitate de locatar al imobilelor sau spațiilor înainte de deschiderea procedurii falimentului, a avut creanțe în legătură cu relațiile de închiriere și de concesiune pentru o perioadă ulterioară, acest fapt are efect juridic în măsura în care se referă la închiriere sau concesiune, pentru luna calendaristică

curentă în momentul deschiderii procedurii falimentului. În cazul în care procedura falimentului se deschide după a cincisprezecea zi a lunii, deținerea creanțelor are, de asemenea, efect juridic pentru următoarea lună calendaristică și se referă în mod specific la plata chiriei și a taxei de concesiune. Creanțele deținute în baza executării sunt echivalente cu creanțele contractuale.

Lichidatorul poate anula, în numele debitorului în calitate de locatar, contractul de închiriere sau de concesiune într-un termen legal de preaviz, indiferent de perioadă contractuală de preaviz.

Un terț către care lichidatorul a înstrăinat bunuri imobile sau spații care au fost concesionate de debitor și care, prin urmare, încheie un contract de închiriere sau de concesiune în locul debitorului, poate anula respectivul contract într-un termen de preaviz prevăzut de lege.

În cazul în care debitorul este locatarul, cealaltă parte contractantă nu poate anula contractul de închiriere după prezentarea propunerii de deschidere a procedurii falimentului:

1. din cauza întârzierii plății chiriei sau a taxei de concesiune înaintea deschiderii procedurii falimentului
2. din cauza deteriorării situației financiare a debitorului.

Deschiderea procedurii falimentului nu are ca rezultat încetarea contractelor de muncă sau a contractelor de prestări servicii încheiate cu debitorul. Deschiderea procedurii falimentului este un motiv justificat special pentru anularea contractului de muncă. După deschiderea procedurii falimentului, lichidatorul, în numele debitorului (în calitate de angajator) și al angajatului, poate anula contractul de muncă, indiferent de termenul contractual al contractului și indiferent de dispozițiile legale sau contractuale privind protecția angajaților. Perioada de preaviz este de o lună, cu excepția cazului în care legea prevede un termen mai scurt. În cazul în care angajații consideră că anularea contractului lor de muncă nu este conformă cu legea, aceștia pot solicita protecția drepturilor lor în temeiul Legii muncii (*Zakon o radu*).

Lichidatorul poate, pe baza aprobării instanței, să încheie noi contracte de muncă pe durată determinată fără restricțiile prevăzute de normele generale privind munca pentru contractele de muncă pe durată-determinată, pentru a finaliza activitățile economice deja începute și pentru a preveni eventualele daune. Lichidatorul precizează salariile și alte prestații oferite de locul de muncă, pe baza aprobării instanței și în conformitate cu legea și contractul colectiv de muncă. Salariile și prestațiile de muncă la care angajații au primit dreptul după deschiderea procedurii falimentului sunt achitate ca pasive din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Dreptul de participare al angajaților încetează la deschiderea procedurii falimentului. Acordurile cu consiliul lucrătorilor nu sunt obligatorii pentru lichidator.

Ordinele debitorului referitoare la activele care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului încetează să mai fie valabile la deschiderea procedurii falimentului. În cazul în care persoana care primește un ordin nu a avut cunoștință de procedura falimentului fără nicio vină proprie și își continuă activitățile, ordinul este considerat a fi încă în vigoare. Creanțele persoanei care primește ordinul în legătură cu astfel de activități continuate sunt rambursate sub formă de creanțe ale creditorului în cadrul procedurii falimentului. Persoana care primește ordinul trebuie, în scopul remedierii prejudiciului, să își continue activitățile după deschiderea procedurii falimentului până când lichidatorul își asumă activitățile. Creanțele persoanei care primește ordinul în legătură cu astfel de activități sunt rambursate drept creanțe ale creditorilor din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Ofertele făcute debitorului sau ofertele făcute de debitor nu mai sunt valabile începând din ziua deschiderii procedurii falimentului, cu excepția cazului în care acestea au fost acceptate înainte de acea zi.

În ceea ce privește contractele de muncă prin care o persoană s-a angajat să efectueze anumite servicii în numele debitorului și în ceea ce privește autorizarea debitorului cu privire la activele din masa bunurilor care face obiectul falimentului și atunci când această autorizare încetează să mai fie valabilă odată cu deschiderea procedurii falimentului, persoana care primește ordinul trebuie, în scopul remedierii daunelor, să continue să desfășoare activitățile inclusiv după deschiderea procedurii falimentului până când lichidatorul își asumă desfășurarea activităților. Creanțele persoanei care primește ordinul în legătură cu astfel de activități sunt rambursate drept creanțe ale creditorilor din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Dispozițiile contractuale care, în prealabil, exclud sau limitează aplicarea dispozițiilor SZ nu au efect juridic.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditori individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

a) Procedura prefalimentului – nu se poate introduce o procedură asigurătorie, administrativă sau de executare împotriva debitorului din ziua deschiderii procedurii prefalimentului și până la închiderea acesteia. Oricare astfel de proceduri care sunt în desfășurare se suspendă în ziua deschiderii procedurii prefalimentului. Procedurile suspendate sunt continuate la propunerea creditorului:

- în urma încheierii unui concordat preventiv – în ceea ce privește creanțele sau partea din creanțele contestate în cadrul procedurii prefalimentului;
- în urma unei decizii definitive de întrerupere a procedurii prefalimentului.

Aceste dispoziții nu se aplică procedurilor care nu sunt afectate de procedura prefalimentului sau procedurilor de soluționare a creanțelor survenite după deschiderea procedurii prefalimentului.

În cadrul unei proceduri în fața instanței în care a fost dispusă suspendarea procedurii din cauza deschiderii procedurii prefalimentului și în care ulterior a fost pronunțată o decizie definitivă de confirmare a concordatului preventiv care a inclus creanța creditorului, instanța va continua procedura și va respinge acțiunea sau va întrerupe procedura asigurătorie sau de executare, mai puțin în ceea ce privește creanțele sau partea din creanțele contestate în cadrul procedurii prefalimentului.

b) Procedura falimentului – după deschiderea procedurii falimentului, creditorii persoane fizice nu pot solicita executarea sau asigurarea împotriva debitorului pentru acele părți din activele acestuia care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului sau împotriva altor active ale debitorului. Creditorii care nu sunt creditori în cadrul procedurii falimentului nu sunt autorizați să solicite executarea sau asigurarea împotriva creanțelor viitoare ale debitorilor individuali, pe baza raportului lor de muncă sau de prestare de alte servicii, sau a creanțelor lor pe această bază în procedura falimentului, cu excepția procedurilor asigurătorii sau de executare pentru rambursarea creanțelor de întreținere și a altor creanțe care pot fi achitate din partea din veniturile debitorului provenite din activități profesionale din care nu pot fi achitate creanțele altor creditori. O astfel de procedură asigurătorie și de executare aflată în curs la momentul deschiderii procedurii falimentului este întreruptă. Odată ce această procedură continuă, instanța de executare încetează astfel de proceduri.

După inițierea procedurii falimentului, creditorii îndreptățiți să pretindă ca părți din activele debitorului să fie excluse din masa bunurilor care face obiectul falimentului (*izlučni vjerovnici*) pot, în scopul exercitării drepturilor lor, să inițieze proceduri asigurătorii și de executare împotriva debitorului în conformitate cu normele generale ale procedurii de executare. Procedura asigurătorie și de executare suspendată pe care creditorii au inițiat-o înainte de deschiderea procedurii falimentului va continua și va fi executată de o instanță de executare în conformitate cu normele procedurii de executare.

După deschiderea procedurii falimentului, creditorii care au dreptul de a solicita acoperirea separată a creanțelor (*razlučni vjerovnici*) nu sunt autorizați să inițieze proceduri asigurătorii sau de executare. Procedurile asigurătorii și de executare aflate în curs în momentul deschiderii procedurii falimentului sunt suspendate. Procedurile asigurătorii și de executare suspendate sunt continuate de către instanța care desfășoară procedura falimentului prin aplicarea regulilor de valorificare a elementelor pentru care există un drept la satisfacție separată în cadrul procedurii falimentului.

După deschiderea procedurii falimentului, înscrierea în registrele publice este permisă dacă au fost îndeplinite condițiile preliminare de înscriere înainte ca consecințele juridice ale declanșării procedurii falimentului să producă efecte.

Executarea pentru rambursarea creanțelor din masa bunurilor care face obiectul falimentului, care nu se bazează pe actele juridice ale lichidatorului, nu este permisă timp de șase luni de la deschiderea procedurii falimentului.

Această dispoziție nu se aplică pentru:

1. pasivul din masa bunurilor care face obiectul falimentului dintr-un contract bilateral obligatoriu pe care lichidatorul s-a angajat să-l execute

2. obligațiile care decurg dintr-un raport contractual permanent după expirarea primului termen-limită până la care lichidatorul ar fi putut anula contractul
3. datoriile rezultate dintr-un raport contractual permanent, dacă lichidatorul a primit o contraprestație în favoarea masei bunurilor care face obiectul falimentului.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

a) Procedura prefalimentului – de la data deschiderii procedurii prefalimentului și până la închiderea acesteia, nu se poate introduce acțiune civilă împotriva debitorului. Oricare astfel de proceduri care sunt în desfășurare se suspendă în ziua deschiderii procedurii prefalimentului. Procedurile suspendate sunt continuate la propunerea creditorului:

- în urma încheierii unui concordat preventiv – în ceea ce privește creanțele sau partea din creanțele contestate în cadrul procedurii prefalimentului;
- în urma unei decizii definitive de întrerupere a procedurii prefalimentului.

Aceste dispoziții nu se aplică procedurilor care nu sunt afectate de procedura prefalimentului sau procedurilor de soluționare a creanțelor survenite după deschiderea procedurii prefalimentului.

În cadrul unei proceduri în fața instanței în care a fost dispusă suspendarea procedurii din cauza deschiderii procedurii prefalimentului și în care ulterior a fost pronunțată o decizie definitivă de confirmare a concordatului preventiv care a inclus creanța creditorului, instanța va continua procedura și va respinge acțiunea sau va întrerupe procedura asigurătorie sau de executare, mai puțin în ceea ce privește creanțele sau partea din creanțele contestate în cadrul procedurii prefalimentului.

b) Procedura falimentului – lichidatorul va prelua procesele, inclusiv procedurile de arbitraj, privind activele din masa bunurilor care face obiectul falimentului aflate în derulare la momentul deschiderii procedurii falimentului, acționând în numele și pe seama debitorului. Procesele legate de creanțele înregistrate în cadrul procedurii falimentului nu pot fi continuate înainte de a fi examinate în cadrul ședinței de reexaminare.

Procesele aflate în curs la deschiderea procedurii falimentului împotriva debitorului vor fi preluate de lichidator în numele acestuia în cazul în care se referă la:

1. excluderea activelor din masa bunurilor care face obiectul falimentului
2. soluționare separată
3. datoriile din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

a) Procedura prefalimentului – creditorii debitorului în cadrul procedurii prefalimentului sunt creditorii personali ai debitorului care, la momentul deschiderii procedurii prefalimentului, au creanțe pecuniare față de debitor. Normele din SZ de stabilire a dreptului de vot în cadrul acordurilor cu creditorii se aplică în mod corespunzător dreptului de vot al creditorilor cu privire la planul de restructurare.

Creditorii își exprimă votul în scris pe buletinul de vot prevăzut. Buletinul de vot trebuie prezentat instanței nu mai târziu de începutul ședinței de vot și trebuie să fie semnat și autentificat de o persoană autorizată. În cazul în care, la începutul ședinței, creditorii nu depun buletinul de vot sau prezintă un buletin de vot din care nu se poate stabili în mod clar modul în care au votat, se consideră că aceștia au votat împotriva planului de restructurare.

Creditorii prezenți la ședință votează utilizând buletinul de vot prevăzut. În cazul în care creditorii cu drept de vot nu votează în cadrul acestei ședințe, se consideră că aceștia au votat împotriva planului de restructurare.

Fiecare grup de creditori cu drept de vot votează separat cu privire la planul de restructurare. Normele privind clasificarea participanților la acordurile cu creditorii se aplică în mod corespunzător clasificării creditorilor în cadrul procedurilor prefalimentului.

Se consideră că creditorii au acceptat planul de restructurare dacă majoritatea creditorilor au votat în favoarea acestuia și dacă, în fiecare grup, suma tuturor creanțelor creditorilor care au votat în favoarea planului este cel puțin dublă față de suma creanțelor creditorilor care au votat împotriva acceptării planului.

Creditorii care au un drept comun sau ale căror drepturi constituiau un singur drept unificat până la apariția temeiurilor pentru prefaliment se consideră ca fiind un singur creditor în cadrul procesului de votare. Titularii de drepturi separate sau de drepturi de uzufruct sunt tratați în mod corespunzător.

b) Procedura falimentului – comitetul creditorilor – în scopul protejării intereselor creditorilor în cadrul procedurii falimentului, înainte de prima ședință a creditorilor, instanța poate institui un comitet al creditorilor și poate desemna membrii acestuia.

Creditorii cu creanțele de cea mai mare valoare și creditorii cu creanțe mici trebuie să fie reprezentați în comitetul creditorilor. De asemenea, un reprezentant al foștilor angajați ai debitorului trebuie să fie reprezentat în comitetul creditorilor, cu excepția cazului în care aceștia participă la proceduri cu creanțe nesemnificative.

Creditori cu dreptul de a solicita acoperirea separată a creanțelor (*razlučni vjerovnici*), iar persoanele care nu sunt creditori, dar care ar putea contribui la activitatea comitetului prin cunoștințele lor de specialitate, pot fi numite membri ai comitetului creditorilor.

Comitetul creditorilor trebuie să aibă un număr impar de membri, cel mult nouă. În cazul în care numărul creditorilor este mai mic de cinci, toți creditorii primesc competențe în comitetul creditorilor.

Comitetul creditorilor trebuie să asigure supravegherea lichidatorului și să-i ofere sprijin în desfășurarea activităților economice, precum și să monitorizeze operațiunile în conformitate cu articolul 217 din SZ, să examineze registrele contabile și alte evidențe aferente activității economice și să dispună verificarea cifrei de afaceri și a sumei în numerar. Comitetul creditorilor poate autoriza membrii individuali ai comitetului să desfășoare activități individuale în sfera sa de responsabilități.

În cadrul sferei sale de responsabilități, comitetul creditorilor va efectua, în special:

1. examinarea rapoartelor lichidatorului cu privire la desfășurarea procedurii falimentului și la masa bunurilor care face obiectul falimentului
2. revizuirea registrelor de afaceri și a întregii documentații care a fost preluată de lichidator
3. depunerea de obiecții în instanță împotriva actelor lichidatorului
4. aprobarea estimărilor costurilor pentru procedura falimentului
5. formularea unui aviz pentru instanță cu privire la lichidarea activelor debitorului, la cererea instanței
6. formularea unui aviz pentru instanță cu privire la continuarea activităților economice în desfășurare sau la activitățile debitorului, la cererea instanței
7. formularea unui aviz pentru instanță cu privire la recunoașterea pierderilor justificate care au fost constatate în inventarul bunurilor, la cererea instanței

(3) Comitetul creditorilor trebuie să notifice creditorii cu privire la desfășurarea procedurii și la situația masei bunurilor care face obiectul falimentului.

Adunarea creditorilor

Instanța convoacă o adunare a creditorilor. Dreptul de participare este acordat tuturor creditorilor din cadrul procedurii falimentului, tuturor creditorilor din cadrul procedurii falimentului cu drept de rambursare separată, lichidatorului și debitorului individual.

La ședința de raportare sau la orice ședință ulterioară, adunarea creditorilor este autorizată:

1. să instituie un comitet al creditorilor, în cazul în care acesta nu a fost deja stabilit, sau să îi modifice componența sau să revoce comitetul
2. să numească un nou lichidator
3. să decidă continuarea sau întreruperea activităților debitorului și modalitatea și condițiile de lichidare a activelor debitorului
4. să dispună lichidatorului întocmirea unui acord cu creditorii
5. să adopte orice decizie care este de competența comitetului creditorilor

6. să decidă asupra altor aspecte relevante pentru punerea în aplicare și închiderea procedurii falimentului în temeiul SZ.

Adunarea creditorilor are dreptul să ceară lichidatorului să prezinte notificări și rapoarte privind situația de fapt și activitățile economice. În cazul în care nu a fost instituit niciun comitet al creditorilor, adunarea creditorilor poate dispune verificarea cifrei de afaceri și a sumelor în numerar gestionate de lichidator.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniu?

La deschiderea procedurii falimentului, drepturile debitorului ca persoană juridică expiră și sunt transferate lichidatorului. La deschiderea procedurii falimentului, drepturile unui debitor individual de a administra și a dispune de activele care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului sunt transferate lichidatorului.

După deschiderea procedurii falimentului, lichidatorul trebuie să preia imediat posesia și administrarea întregului patrimoniu al masei bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidatorul poate solicita instanței, în baza unei decizii de executare privind deschiderea procedurii falimentului, să dispună debitorului să predea activele și să stabilească măsuri de executare pentru executarea forțată a ordinului.

Lichidatorul poate solicita instanței, după ce decizia de deschidere a procedurii falimentului devine definitivă, să dispună unor terți care au în posesie active din masa bunurilor care face obiectul falimentului să predea activele respective. Împreună cu cererea menționată, lichidatorul trebuie să prezinte un document care să ateste dreptul de proprietate asupra activelor. Instanța ia o decizie cu privire la propunerea lichidatorului după audierea persoanelor care au în posesie active din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidatorul întocmește o listă cu activele individuale din masa bunurilor care face obiectul falimentului. Debitorul individual și persoanele autorizate anterior să reprezinte debitorul prin lege trebuie să coopereze cu lichidatorul în această privință. Lichidatorul trebuie să colecteze informațiile necesare de la persoanele menționate, cu excepția cazului în care acest lucru ar determina întârzierea nejustificată a procedurii.

Lichidatorul întocmește o listă a tuturor creditorilor debitorului despre care are cunoștință din registrele de afaceri și din documentația de afaceri ale debitorului, din alte informații de la debitor, din înregistrarea de creanțe sau în alt mod.

Lichidatorul elaborează o prezentare generală sistematică în ceea ce privește momentul deschiderii procedurii falimentului, specificând și comparând activele din masa bunurilor care face obiectul falimentului, precum și datoriile debitorului și evaluarea acestora.

Inventarul masei bunurilor care face obiectul falimentului, lista creditorilor și prezentarea generală a activelor și pasivelor trebuie să fie depuse la grefa instanței cel târziu cu 8 zile înainte de ședința de raportare.

Obligația debitorului, în temeiul dreptului comercial și fiscal, de a ține registre și de a prezenta conturile rămâne neschimbată după deschiderea procedurii falimentului. Lichidatorul trebuie să îndeplinească astfel de îndatoriri care decurg din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidatorul trebuie să transmită instanței, cu cel puțin 15 zile înainte de ședința de raportare, un raport privind situația economică a debitorului și motivele respectivei situații, raport care va fi publicat în buletinul informativ electronic al instanțelor cu cel mult 8 zile înainte de ședința de raportare.

După ședința de raportare, lichidatorul trebuie să valorifice, fără întârziere, activele din masa bunurilor care face obiectul falimentului, cu excepția cazului în care valorificarea activelor contravine deciziei adunării creditorilor.

Lichidatorul trebuie să valorifice activele care fac obiectul procedurii falimentului în conformitate cu deciziile adoptate de adunarea creditorilor și de comitetul creditorilor.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

La deschiderea procedurii falimentului, drepturile debitorului ca persoană juridică expiră și sunt transferate lichidatorului. La deschiderea procedurii falimentului, drepturile unui debitor individual de a administra și a dispune de activele care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului sunt transferate lichidatorului.

După deschiderea procedurii falimentului, lichidatorul trebuie să preia imediat posesia și administrarea întregului patrimoniu al masei bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidatorul poate solicita instanței, în baza unei decizii de executare privind deschiderea procedurii falimentului, să dispună debitorului să predea activele și să stabilească măsuri de executare pentru executarea forțată a ordinului.

Lichidatorul poate solicita instanței, după ce decizia de deschidere a procedurii falimentului devine definitivă, să dispună unor terți care au în posesie active din masa bunurilor care face obiectul falimentului să predea activele respective. Împreună cu cererea menționată, lichidatorul trebuie să prezinte un document care să ateste dreptul de proprietate asupra activelor. Instanța ia o decizie cu privire la propunerea lichidatorului după audierea persoanelor care au în posesie active din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidatorul întocmește o listă cu activele individuale din masa bunurilor care face obiectul falimentului. Debitorul individual și persoanele autorizate anterior să reprezinte debitorul prin lege trebuie să coopereze cu lichidatorul în această privință. Lichidatorul trebuie să colecteze informațiile necesare de la persoanele menționate, cu excepția cazului în care acest lucru ar determina întârzierea nejustificată a procedurii.

Lichidatorul întocmește o listă a tuturor creditorilor debitorului despre care are cunoștință din registrele de afaceri și din documentația de afaceri ale debitorului, din alte informații de la debitor, din înregistrarea de creanțe sau în alt mod.

Lichidatorul elaborează o prezentare generală sistematică cu privire la momentul deschiderii procedurii falimentului, specificând și comparând activele din masa bunurilor care face obiectul falimentului, precum și datoriile debitorului și evaluarea acestora.

Inventarul masei bunurilor care face obiectul falimentului, lista creditorilor și prezentarea generală a activelor și pasivelor trebuie să fie depuse la grefa instanței cel târziu cu 8 zile înainte de ședința de raportare.

Obligația debitorului, în temeiul dreptului comercial și fiscal, de a ține registre și de a prezenta conturile rămâne neschimbată după deschiderea procedurii falimentului. Lichidatorul trebuie să îndeplinească astfel de îndatoriri care decurg din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidatorul trebuie să transmită instanței, cu cel puțin 15 zile înainte de ședința de raportare, un raport privind situația economică a debitorului și motivele respectivei situații, raport care va fi publicat în buletinul informativ electronic al instanțelor cu cel mult 8 zile înainte de ședința de raportare.

După ședința de raportare, lichidatorul trebuie să valorifice, fără întârziere, activele din masa bunurilor care face obiectul falimentului, cu excepția cazului în care valorificarea activelor contravine deciziei adunării creditorilor.

Lichidatorul trebuie să valorifice activele care fac obiectul procedurii falimentului în conformitate cu deciziile adoptate de adunarea creditorilor și de comitetul creditorilor.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

a) Procedura prefalimentului – înregistrarea creanțelor se face la unitatea competentă a Agenției Financiare utilizând un formular standard, însoțit de copii ale documentelor pe care se întemeiază creanța sau care

dovedesc creanța.

Ministerul Finanțelor – Administrația Fiscală (*Ministarstvo financija – Porezna uprava*) poate înregistra creanțe rezultate din impozite, suprataxă, contribuții la asigurarea obligatorie care trebuie încasate conform legii din venituri și salarii, precum și alte creanțe pe care aceasta este autorizată să le încaseze în temeiul reglementărilor speciale, cu excepția creanțelor rezultate din impozitul și suprataxa pe veniturile din activități profesionale și a contribuțiilor din suma de bază pentru persoanele asigurate în cadrul unui raport de muncă.

În cadrul procedurii prefalimentului, angajații și foștii angajați ai debitorului și Ministerul Finanțelor – Administrația Fiscală nu pot înregistra creanțe rezultate dintr-un raport de muncă, din plăți compensatorii până la suma prevăzută de lege sau din contractul colectiv de muncă și creanțe pe baza despăgubirilor pentru daunele și prejudiciile cauzate de vătămările suferite la locul de muncă sau bolile profesionale; aceste creanțe nu pot face obiectul unui concordat preventiv. Dacă solicitantul nu a declarat aceste creanțe în propunerea de deschidere a procedurii prefalimentului sau dacă le-a declarat în mod eronat, angajații și foștii angajați ai debitorului și Ministerul Finanțelor – Administrația Fiscală au dreptul să formuleze o obiecție.

Creditorii care au dreptul de a solicita acoperirea separată a creanțelor (*razlučni vjerovnici*) au obligația de a notifica unității competente din cadrul Agenției Financiare, în termenul stabilit pentru înregistrarea unei creanțe, drepturile lor, temeiul juridic pentru acoperirea separată a creanțelor și partea din activele debitorului căreia i se aplică dreptul lor de acoperire separată a creanțelor și să declare dacă renunță sau nu la dreptul de rambursare separată.

Creditorii îndreptățiți să solicite ca părți din activele debitorului să fie excluse din masa bunurilor care face obiectul falimentului (*izlučni vjerovnici*) au obligația de a notifica unității competente din cadrul Agenției Financiare, în termenul stabilit pentru înregistrarea unei creanțe, drepturile lor, temeiul juridic al dreptului de scutire și partea din activele debitorului căreia i se aplică dreptul lor de scutire.

În cadrul notificării lor, ambele tipuri de creditori (*razlučni vjerovnici* și *izlučni vjerovnici*) trebuie să declare că își dau consimțământul sau că refuză să își dea consimțământul pentru suspendarea rambursării din activele cărora li se aplică dreptul lor la acoperirea separată a creanțelor sau suspendarea segregării activelor cărora li se aplică dreptul lor de scutire, în scopul punerii în aplicare a planului de restructurare.

Un concordat preventiv nu trebuie să interfereze cu dreptul creditorilor la rambursare separată din activele cărora li se aplică dreptul la rambursare separată, cu excepția cazului în care respectivul acord prevede altfel. Dacă în concordatul preventiv sunt prevăzute în mod expres alte dispoziții, în acesta trebuie să se menționeze partea din drepturile respectivelor creditori care va fi redusă, perioada pentru care va fi amânată rambursarea și alte dispoziții ale concordatului preventiv care se vor aplica acestor drepturi.

În cazul în care creditorul nu înregistrează o creanță, dar creanța a fost menționată în propunerea de deschidere a procedurii prefalimentului, respectiva creanță este considerată ca fiind înregistrată.

Debitorul și administratorul judiciar, dacă este desemnat, trebuie să se pronunțe asupra creanțelor înregistrate de creditori. Această observație este transmisă unității competente a Agenției Financiare utilizând un formular standard, care conține următoarele informații pentru fiecare creanță:

1. numărul creanței din tabelul de creanțe înregistrate
2. informații pentru identificarea creditorilor
3. valoarea creanței înregistrate
4. declarația debitorului și a administratorului judiciar, dacă este desemnat, de recunoaștere sau contestare a creanței
5. valoarea contestată a creanței
6. faptele care susțin inexistența creanței contestate sau a părții contestate din creanță.

La expirarea termenului-limită de prezentare a unei poziții privind creanțele înregistrate, debitorul și administratorul judiciar, dacă este desemnat, nu se mai pot opune creanțelor pe care le-au recunoscut.

Un creditor poate contesta o creanță înregistrată de un alt creditor.

Contestarea creanței este trimisă unității competente a Agenției Financiare utilizând formularul standard și trebuie să conțină următoarele informații:

1. informații pentru identificarea creditorului care contestă creanța
2. numărul de referință al creanței contestate din tabelul creanțelor înregistrate
3. informații pentru identificarea creditorului care a înregistrat creanța contestată
4. valoarea creanței înregistrate care este contestată
5. o declarație a creditorului care contestă creanța
6. valoarea contestată a creanței
7. faptele care susțin inexistența creanței contestate sau a părții contestate din creanță.

Agencia Financiară întocmește un tabel al creanțelor înregistrate și un tabel al creanțelor contestate utilizând un formular standard.

b) Procedura falimentului - înregistrarea creanțelor se face la lichidator utilizând un formular standard, în dublu exemplar, însoțit de copii ale documentelor pe care se întemeiază creanța sau care dovedesc creanța.

Lichidatorul va întocmi o listă a tuturor creanțelor angajaților și foștilor angajați ai debitorului până la deschiderea procedurii falimentului, care trebuie raportate sub formă de sume brute și nete; două copii ale înregistrării creanțelor trebuie depuse spre semnare.

Creanțele creditorilor cu prioritate mai mică se înregistrează numai la invitația specială a instanței. Înregistrarea unor astfel de creanțe ar trebui să indice faptul că acestea au o prioritate scăzută și clasamentul la care este îndreptățit creditorul.

Creditorii îndreptățiti să solicite scutirea (*izlučni vjerovnici*) trebuie să informeze lichidatorul cu privire la dreptul lor de scutire și la temeiul juridic al acestui drept și să indice activele cărora li se aplică acest drept sau să precizeze în notificarea lor dreptul la compensare pentru dreptul de scutire.

Creditorii care au dreptul la acoperirea separată a creanțelor (*razlučni vjerovnici*) sunt obligați să informeze lichidatorul cu privire la dreptul lor la acoperirea separată a creanțelor și la temeiul juridic al acestui drept și să indice activele cărora li se aplică acest drept. În cazul în care astfel de creditori înregistrează o creanță în calitate de creditori în cadrul procedurii falimentului, aceștia trebuie să menționeze în înregistrarea lor partea din activele debitorului din cadrul procedurii falimentului căreia i se aplică dreptul la satisfacție separată și suma cu care creanța lor nu va fi rambursată în mod previzibil prin acest drept de separare.

Creditorii care au dreptul la satisfacție separată și care nu informează în mod corespunzător lichidatorul cu privire la acest drept nu își pierd dreptul la rambursare separată. Cu titlu de excepție, creditorii care au dreptul la satisfacție separată își pierd dreptul la rambursare separată și nu au dreptul să solicite despăgubiri pentru prejudiciile suferite sau orice alte compensații de la un debitor sau creditor din cadrul procedurii falimentului dacă obiectul dreptului la satisfacție separată a fost valorificat în procedura falimentului fără aceștia, iar dreptul de separare nu a fost înscris într-un registru public sau lichidatorul nu avea cunoștință de acesta sau nu ar fi putut avea cunoștință de acesta.

Creanțele înregistrate sunt examinate în ceea ce privește cuantumul și ordinea priorității în cadrul ședinței de reexaminare.

Lichidatorul trebuie să răspundă în mod specific în ceea ce privește recunoașterea sau contestarea fiecărei creanțe înregistrate.

Creanțele contestate de lichidator, de debitorul individual sau de unul dintre creditorii din cadrul procedurii falimentului trebuie să fie examinate separat. Drepturile de scutire și dreptul la satisfacție separată nu sunt supuse examinării.

O creanță se consideră stabilită dacă, la ședința de reexaminare, aceasta este recunoscută de lichidator și nu este contestată de un creditor din cadrul procedurii falimentului, sau dacă o contestație declarată este respinsă. Dacă un debitor individual contestă o creanță, acest lucru nu împiedică stabilirea creanței.

Instanța întocmește un tabel al creanțelor care au fost examinate, în care, pentru fiecare creanță înregistrată, introduce valoarea la care s-a stabilit creanța, ordinea priorității sale și persoana care a contestat creanța. Contestațiile privind creanțele unui debitor individual sunt introduse, de asemenea, în tabel. Stabilirea unei creanțe este indicată, de asemenea, de către instanță pe cambii și în alte documente privind datoria.

Pe baza tabelului creanțelor examinate, instanța emite o decizie prin care stabilește cuantumul și rangul creanțelor individuale stabilite sau contestate. În temeiul acestei decizii, instanța hotărăște, de asemenea, cu privire la intentarea unui proces pentru stabilirea sau contestarea creanțelor.

Dacă lichidatorul a contestat creanța, instanța va sesiza creditorul să intenteze un proces împotriva debitorului pentru stabilirea creanței contestate.

În cazul în care unul dintre creditorii din cadrul procedurii falimentului a contestat o creanță recunoscută de lichidator, instanța va sesiza creditorul să intenteze un proces pentru stabilirea creanței contestate. În cadrul unui astfel de proces, persoana care se opune creanței acționează în numele și pe seama debitorului.

În cazul în care creanțele angajaților și foștilor salariați ai debitorului au fost contestate, procesul de stabilire a creanțelor contestate este intentat în conformitate cu dispozițiile generale privind procedura în fața instanței și cu dispozițiile speciale privind procedurile în conflictele de muncă.

Dacă există un titlu executoriu pentru creanța contestată, instanța va sesiza partea contestantă să intenteze un proces pentru a dovedi meritele contestației.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Rambursarea creditorilor se face pe baza fluxului de numerar. Creditorii cu creanțe subordonate nu sunt luați în considerare la distribuirea parțială. Distribuția este efectuată de către lichidator. Înainte de fiecare distribuție, lichidatorul trebuie să obțină consimțământul comitetului creditorilor sau al unei instanțe, dacă nu a fost instituit un comitet al creditorilor.

Creanțele superioare de cel mai înalt rang cuprind creanțele angajaților și ale foștilor angajați ai debitorului survenite până la data deschiderii procedurii falimentului dintr-un raport de muncă, creanțele legate de buget, institute sau fonduri, în conformitate cu reglementările speciale, în cuantumul părții corespunzătoare din costul total cu salariile sau cu remunerațiile, plăți compensatorii în cuantumul prevăzut de lege sau de contractul colectiv de muncă, precum și creanțele care rezultă din despăgubirea pentru prejudiciile cauzate de o vătămare corporală sau o boală profesională.

Creanțele superioare de rang secund includ toate celelalte creanțe împotriva debitorului, cu excepția creanțelor clasificate drept subordonate.

După rambursarea creanțelor superioare, creanțele clasificate drept subordonate sunt rambursate în următoarea ordine:

1. dobânzi la creanțele creditorilor în cadrul procedurii falimentului calculate de la data deschiderii procedurii falimentului
2. costurile suportate de creditorii individuali ca urmare a participării acestora la proceduri
3. amenzi impuse pentru infracțiuni sau încălcări și costuri rezultate din proceduri penale sau privind încălcarea
4. creanțe care solicită liberă prestare a serviciilor unui debitor
5. cererile de rambursare a împrumuturilor pentru a înlocui capitalul unui membru al unei societăți sau creanțele corespunzătoare.

Creanțele neachitate devin scadente la deschiderea procedurii falimentului.

Creanțele legate de o condiție rezolutorie care intră în vigoare la deschiderea procedurii falimentului sunt considerate creanțe necondiționate până la intrarea în vigoare a condiției respective.

Cheltuielile legate de procedura falimentului și celelalte obligații din masa bunurilor care face obiectul falimentului sunt soluționate mai întâi din masa bunurilor care face obiectul falimentului. Lichidatorul achită creanțele în ordinea scadenței acestora.

Înainte de distribuire, lichidatorul va întocmi o listă de creanțe care vor fi luate în considerare pentru distribuire (lista de distribuție). Creanțele angajaților și foștilor angajați ai debitorului survenite dintr-un raport de muncă derulat până la data deschiderii procedurii falimentului sunt luate în considerare în sumă brută. Lista trebuie să conțină suma creanțelor și suma disponibilă din masa bunurilor care face obiectul falimentului care urmează să fie distribuită între creditori.

Un creditor care are dreptul la satisfacție separată și față de care debitorul este, de asemenea, personal răspunzător ar trebui, cel târziu în termen de 15 zile de la anunțarea listei de distribuție, să prezinte lichidatorului dovezi că a renunțat la dreptul la rambursarea separată – și valoarea acesteia – sau că nu a existat o rambursare separată. Dacă acesta nu prezintă dovezi în timp util, creanța sa nu va fi luată în considerare la distribuirea parțială.

Creanțele cu o condiție suspensivă sunt luate în considerare la întreaga lor valoare în timpul unei distribuții parțiale. Partea legată de aceste creanțe este rezervată în timpul distribuirii.

În timpul distribuției finale, creanțele cu o condiție suspensivă nu sunt luate în considerare în cazul în care posibilitatea îndeplinirii condiției este atât de îndepărtată încât în momentul distribuției aceasta nu are valoare materială. În acest caz, sumele rezervate pentru satisfacerea creanței respective în timpul distribuțiilor anterioare sunt incluse în patrimoniul din care urmează să se facă distribuția finală.

Creditorii excluși de la distribuția parțială și care îndeplinesc ulterior condițiile prevăzute la articolele 275 și 276 din SZ primesc o sumă egală cu alți creditori din bilanțul masei bunurilor care face obiectul falimentului în timpul următoarei distribuiri. Doar ulterior va fi posibilă trecerea la rambursarea creanțelor altor creditori.

Distribuția finală va începe de îndată ce este finalizată valorificarea masei bunurilor care face obiectul falimentului. Distribuția finală poate fi inițiată numai cu acordul instanței.

În cazul în care creanțele tuturor creditorilor pot fi rambursate în totalitate în distribuția finală, lichidatorul va transfera orice excedent rămas debitorului individual. În cazul în care debitorul este persoană juridică, lichidatorul va aloca fiecărei persoane care are un interes în entitatea-debitoare partea din excedent la care această persoană ar avea dreptul în cazul unei proceduri de lichidare în afara procedurii falimentului.

14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

a) Procedura prefalimentului – în cazul în care creditorii acceptă planul de restructurare, instanța va recunoaște, printr-o hotărâre, aprobarea planului de restructurare și va confirma concordatul preventiv, cu excepția cazului în care:

- unul dintre creditori stabilește, cu suficientă certitudine, că planul de restructurare reduce drepturile sub nivelul așteptat în mod rezonabil în absența restructurării
- din planul de restructurare nu pare probabil că punerea sa în aplicare îi va permite debitorului să devină solvent în perioada de până la sfârșitul anului curent și în cei doi ani calendaristici ulteriori;
- planul de restructurare nu a definit rambursarea sumelor pe care creditorii le-ar primi în cazul în care creanța lor nu ar fi contestată sau
- planul de restructurare a propus valorificarea creanțelor unuia sau mai multor creditori, iar membrii debitorului nu au emis o decizie de aprobare a unei astfel de activități în conformitate cu Legea privind societățile comerciale (*Zakon o trgovačkim društvima*).

Dacă nu au fost îndeplinite condițiile de confirmare a unui concordat preventiv, instanța va stabili, printr-o hotărâre, refuzul confirmării concordatului preventiv și suspendarea procedurii.

Un concordat preventiv confirmat are efect juridic față de creditorii care nu au participat la procedură și creditorii care au participat la procedură, iar creanțele contestate ale acestora sunt stabilite ulterior.

Un debitor care a obținut un profit din pasivele care sunt anulate în temeiul unui concordat preventiv confirmat trebuie să păstreze profitul astfel dobândit până la expirarea termenului pentru îndeplinirea tuturor obligațiilor care decurg din concordatul preventiv.

În cazul în care un creditor anulează o creanță a debitorului în conformitate cu un concordat preventiv confirmat, valoarea creanței anulate este recunoscută drept cheltuială deductibilă din impozitul creditorului.

b) Procedura falimentului – imediat după încheierea distribuirii finale, instanța pronunță o hotărâre de închidere a procedurii falimentului care este transmisă autorității care administrează registrul în care este înregistrat debitorul. La ștergerea din registru, un debitor care este persoană juridică încetează să mai existe, iar un debitor care este persoană fizică este privat de statutul de întreprinzător particular, antreprenor sau persoană care desfășoară o activitate independentă.

15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență?

Creditorii din cadrul procedurii falimentului pot continua, după închiderea procedurii falimentului împotriva unui debitor individual, exercitarea nelimitată a creanțelor rămase.

Creditorii din cadrul procedurii falimentului își pot recupera creanțele împotriva debitorului în temeiul unei decizii care prezintă stabilirea creanțelor lor, cu condiția ca aceste creanțe să fie stabilite și să nu fi fost contestate de debitor la ședința de reexaminare. O creanță care a fost contestată fără succes este echivalentă unei creanțe necontestate.

La propunerea lichidatorului sau a oricăruia dintre creditorii sau acționând din oficiu, instanța va dispune continuarea procedurii în scopul distribuirii ulterioare dacă, după ședința finală:

1. sunt îndeplinite condițiile prealabile pentru ca sumele rezervate să fie distribuite creditorilor
2. sumele care au fost plătite din masa bunurilor care face obiectul falimentului sunt reabsorbite în masa bunurilor care face obiectul falimentului
3. se găsesc active care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Instanța va dispune continuarea procedurii în scopul distribuirii ulterioare, indiferent de faptul că procedura a fost închisă.

Instanța poate să se abțină de la distribuirea ulterioară și să transfere sumele disponibile pentru distribuire creditorilor sau să transfere obiectul care a fost găsit debitorului individual în cazul în care consideră necesar având în vedere suma nesemnificativă implicată sau valoarea mică a obiectului și costurile aferente continuării procedurii de distribuire ulterioară. Instanța poate condiționa continuarea procedurii în vederea distribuirii ulterioare de o plată în avans care să deconteze costurile acestei proceduri.

După efectuarea distribuirii ulterioare, instanța va emite o decizie de închidere a procedurii falimentului.

După dispunerea distribuirii ulterioare, lichidatorul va distribui, conform listei finale, suma care poate fi lichidată în mod liber sau suma obținută din valorificarea acelei părți din masa bunurilor care face obiectul falimentului care a fost constatată ulterior. Lichidatorul prezintă instanței un raport final.

Creditorii din masa bunurilor care face obiectul falimentului ale căror creanțe au fost constatate de către lichidator:

1. în timpul distribuirii parțiale, după ce s-a determinat partea de distribuit,
2. în timpul distribuirii finale, după încheierea ședinței finale,
3. în timpul distribuirii ulterioare, după publicarea listei pentru distribuirea respectivă,

pot solicita rambursarea numai din soldul rămas al masei bunurilor care face obiectul falimentului în urma distribuirii.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Fiecare creditor suportă propriile cheltuieli de judecată în procedurile prefalimentului și falimentului, cu excepția cazului în care se prevede altfel în SZ.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Actele juridice întreprinse înainte de deschiderea procedurii falimentului, care împiedică rambursarea uniformă a creditorilor din cadrul procedurii falimentului (aducând prejudicii creditorilor) sau care favorizează anumiți creditori față de alții (tratamentul preferențial al creditorilor) pot fi contestate de lichidator în numele debitorului și al creditorilor din cadrul procedurii falimentului, în conformitate cu dispozițiile SZ. Omisiunile care au determinat debitorul să își piardă un drept sau pe baza cărora au fost întemeiate, menținute sau garantate creanțele pecuniare împotriva acestuia sunt considerate echivalente cu astfel de acte juridice.

Un act juridic care asigură sau acordă creditorului garantarea sau satisfacția într-o manieră și la un moment care este în concordanță cu esența drepturilor sale (soluționare congruentă) și care a fost întreprins în cele 3 luni anterioare depunerii unei propuneri de deschidere a procedurii falimentului poate fi contestat dacă, la data actului, debitorul era insolvent, iar creditorul avea cunoștință de această stare de insolvență.

Un act juridic care asigură sau acordă creditorului garantarea sau satisfacția în conformitate cu esența drepturilor sale poate fi contestat dacă a fost întreprins după depunerea propunerii de deschidere a procedurii falimentului și dacă, la data actului, creditorul avea cunoștință de starea de insolvență sau de propunerea de deschidere a procedurii falimentului.

Se consideră că un creditor avea cunoștință de starea de insolvență sau de propunerea de deschidere a procedurii falimentului dacă acesta avea cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de împrejurări din care trebuie să fi fost evident că exista o stare de insolvență sau că a fost depusă o propunere de deschidere a procedurii falimentului.

Se consideră că persoanele care aveau o relație strânsă cu debitorul la data actului aveau cunoștință de starea de insolvență și de propunerea de deschidere a procedurii falimentului.

Un act juridic care asigură sau acordă o garanție sau satisfacție unui creditor care nu are dreptul să introducă o cerere de rambursare sau nu avea dreptul să introducă o cerere de rambursare în acest mod sau la acea dată poate fi contestat:

1. dacă a fost întreprins în ultima lună anterioară depunerii propunerii de deschidere a procedurii falimentului sau după depunerea propunerii sau
2. dacă a fost întreprins în cea de a treia sau a doua lună anterioară depunerii propunerii de deschidere a procedurii falimentului, iar debitorul era insolvent la momentul respectiv sau
3. dacă actul a fost întreprins în a treia sau a doua lună înainte de depunerea propunerii la deschiderea procedurii falimentului, iar creditorul avea cunoștință, la data la care a fost întreprins actul, că acesta ar cauza prejudicii creditorilor din cadrul procedurii falimentului.

Se consideră că un creditor a avut cunoștință că actul ar cauza prejudicii altor creditori dacă acel creditor avea cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de împrejurările din care trebuie să fi fost evident că creditorii ar suferi prejudicii. Se consideră că persoanele care aveau o relație strânsă cu debitorul la data actului ar fi avut cunoștință că s-ar aduce prejudicii creditorilor din cadrul procedurii falimentului.

Un act juridic al debitorului care conduce direct la prejudicii aduse creditorilor din cadrul procedurii falimentului poate fi contestat:

1. dacă a fost întreprins în termen de trei luni înainte de depunerea propunerii de deschidere a procedurii falimentului, în cazul în care debitorul era insolvent la data actului și în cazul în care cealaltă parte avea cunoștință de starea de insolvență, sau
2. dacă a fost întreprins după depunerea propunerii de deschidere a procedurii falimentului și în cazul în care cealaltă persoană avea cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință, la data actului juridic, de starea de insolvență sau de propunerea de deschidere a procedurii falimentului.

Orice act juridic al debitorului care are ca rezultat pierderea oricăruia dintre drepturile debitorului sau care împiedică afirmarea oricăruia dintre drepturile debitorului sau orice act în temeiul căruia se poate menține validitatea sau se poate executa o creanță pecuniară împotriva debitorului este tratat la fel ca un act care cauzează prejudicii directe creditorilor.

Un act juridic întreprins de debitor în decursul celor 10 ani anteriori depunerii propunerii de deschidere a procedurii falimentului, sau ulterior, cu intenția de a cauza prejudicii creditorilor poate fi contestat în cazul în care cealaltă parte avea cunoștință de intenția debitorului la data actului. Se prezumă cunoașterea intenției în cazul în care cealaltă parte avea cunoștință că debitorul se confrunta cu amenințarea insolvenței și că acest act ar cauza prejudicii creditorilor.

Se consideră că un creditor a avut cunoștință că debitorul se confrunta cu amenințarea insolvenței și că un astfel de act ar aduce prejudicii creditorilor dacă respectivul creditor avea cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de împrejurările din care trebuie să fi fost evident că debitorul era insolubil și că un astfel de act ar cauza prejudicii creditorilor.

Contractele pentru interese pecuniare încheiate de debitor și de persoanele apropiate debitorului pot fi contestate în cazul în care acestea cauzează prejudicii directe creditorilor. Un astfel de contract nu poate fi contestat dacă a fost încheiat cu mai mult de doi ani înainte de depunerea propunerii de deschidere a procedurii falimentului sau în cazul în care cealaltă parte dovedește că, la data încheierii contractului, nu avea cunoștință de intențiile debitorului de a aduce prejudicii creditorilor.

Un act juridic al debitorului fără compensație sau cu despăgubiri ne semnificative poate fi contestat, cu excepția cazului în care a fost întreprins cu patru ani înainte de depunerea propunerii de deschidere a procedurii falimentului. În cazul unui cadou ocazional de valoare ne semnificativă, actul nu poate fi contestat.

Un act juridic prin care un membru al societății comerciale formulează o cerere de rambursare a împrumutului utilizat pentru înlocuirea capitalului sau o creanță similară este nul:

1. dacă prezintă garanții și dacă actul a fost întreprins în cei cinci ani anteriori depunerii propunerii de deschidere a procedurii falimentului sau ulterior;
2. dacă garantează rambursarea și dacă actul a fost întreprins în ultimul an înainte de depunerea propunerii de deschidere a procedurii falimentului sau ulterior.

Un act juridic prin care participația partenerului tăcut în companie este restituită, integral sau parțial, sau prin care se renunță, integral sau parțial, la partea sa din prejudiciul suferit, poate fi contestat în cazul în care contractul care are la bază un astfel de act a fost încheiat în ultimul an înainte de depunerea propunerii de deschidere a procedurii falimentului împotriva companiei sau ulterior. Același lucru este valabil și în cazul în care asociatul tacit face obiectul lichidării conform contractului.

În cazul rambursării congruente, plățile debitorului rambursate prin intermediul cambiei nu pot fi recuperate de la beneficiar dacă, în conformitate cu legea privind instrumentele negociabile, beneficiarul, dacă ar refuza să accepte plata, ar pierde creanța față de alți debitori.

Se consideră că un act juridic a fost întreprins la data la care s-au produs efectele sale juridice.

În cazul în care o intrare într-un registru public, registru sau jurnal este necesară pentru validitatea juridică a unui act juridic, se consideră că actul juridic a fost întreprins de îndată ce sunt îndeplinite celelalte condiții prealabile pentru validitate, declarația de intenție a debitorului pentru o astfel de înregistrare devine obligatorie, iar cealaltă parte depune o cerere de înregistrare a unei modificări legale. Această prevedere se aplică, de asemenea, cererilor de intrare anticipată pentru a asigura dreptul la o modificare legislativă.

În cazul în care un act juridic este supus unei condiții sau unui termen-limită, se ia în considerare data întreprinderii acestuia, nu data la care intervine condiția sau expiră termenul-limită.

Un act juridic pentru care s-a obținut un mandat de executare și un act juridic întreprins în cadrul procesului de executare poate fi contestat.

În cazul în care debitorul a acceptat pentru prestația sa o contrapartidă cu aceeași valoare, care a devenit direct parte din activele sale, actul juridic care stă la baza acestei prestații poate fi contestat numai în condițiile unor prejudicii intenționate.

Lichidatorul poate, în numele debitorului, să conteste actele juridice ale debitorului pe baza aprobării instanței. Plângerea este formulată împotriva persoanei în privința căreia a fost întreprins actul contestat.

Lichidatorul poate depune o plângere pentru a contesta acte juridice în termen de un an și jumătate de la data deschiderii procedurii falimentului.

Orice creditor din cadrul procedurii falimentului poate introduce o acțiune pentru a contesta acte juridice în nume propriu și pe propria cheltuială dacă:

- lichidatorul nu a introdus o acțiune de contestare a actelor juridice în termenul prevăzut la articolul 212 alineatul (3) din SZ – în termen de trei luni de la expirarea termenului prevăzut la articolul 212 alineatul (3) din SZ;
- lichidatorul retrage o acțiune de contestare a actelor juridice – în termen de trei luni de la data publicării hotărârii definitive prin care se confirmă retragerea acțiunii în buletinul informativ electronic al instanțelor;
- a solicitat anterior o declarație din partea lichidatorului, iar lichidatorul a declarat că nu va introduce o acțiune de contestare a actelor juridice – în termen de trei luni de la publicarea declarației lichidatorului în buletinul informativ electronic al instanțelor;
- a solicitat anterior o declarație din partea lichidatorului, iar lichidatorul nu a declarat în termen de trei luni dacă va introduce sau nu o acțiune de contestare a actelor juridice – în termen de trei luni de la data publicării apelului de a face o astfel de declarație.

În cazul în care cererea de contestare a actelor juridice a fost acceptată, actul juridic contestat nu va avea niciun efect juridic asupra masei bunurilor care face obiectul falimentului, iar cealaltă parte este obligată să returneze în masa bunurilor care face obiectul falimentului toate beneficiile materiale dobândite prin tranzacția contestată, cu excepția cazului în care se prevede altfel în SZ. O propunere de executare bazată pe decizia de admitere a cererii de contestare a actelor juridice poate fi înaintată de lichidator în numele și pe seama debitorului sau a masei bunurilor care face obiectul falimentului și de către un creditor din cadrul procedurii falimentului în nume propriu și în favoarea debitorului din cadrul procedurii falimentului sau a masei bunurilor care face obiectul falimentului.

O persoană care acceptă o prestație fără compensație sau cu o compensație nesemnificativă trebuie să returneze ceea ce a primit numai dacă a fost îmbogățită prin aceasta, cu excepția cazului în care avea cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință că o astfel de prestație ar dăuna creditorilor.

O hotărâre definitivă pronunțată într-o acțiune de contestare a actelor juridice se aplică debitorului din cadrul procedurii falimentului, masa bunurilor care face obiectul falimentului și toți creditorii din cadrul procedurii falimentului, cu excepția cazului în care se specifică altfel în SZ.

În cazul în care instanța a acceptat cererea de contestare a unui act juridic, partea care a formulat opoziția este obligată să returneze în masa bunurilor care face obiectul falimentului toate beneficiile materiale obținute prin tranzacția contestată. Odată ce aceste beneficii au fost returnate în masa bunurilor care face obiectul falimentului, creditorii care sunt reclamânți au dreptul la o rambursare preferențială din aceste beneficii, proporțional cu valoarea creanțelor stabilite ale acestora.

Actele juridice ale debitorului pot fi contestate prin depunerea unei obiecții în cadrul unui proces fără limită de timp.

Un act juridic poate fi contestat inclusiv împotriva moștenitorului sau împotriva altui succesor legal universal al părții adverse.

O tranzacție legală poate fi contestată împotriva altor succesori legali ai părții adverse:

1. dacă succesorul legal, la momentul achiziției, avea cunoștință de circumstanțele pe care se bazează posibilitatea de anulare a achiziției predecesorului său legal
2. dacă succesorul legal, la momentul achiziției, era o persoană aflată în relație strânsă cu debitorul, cu excepția cazului în care demonstrează că, la acea dată, nu avea cunoștință de circumstanțele pe care se bazează posibilitatea de anulare a achiziției predecesorului său legal
3. în cazul în care ceea ce a fost dobândit a fost transferat succesorului legal fără compensație sau cu o compensație nesemnificativă.

Un act juridic întreprins după deschiderea procedurii falimentului care rămâne valabil în conformitate cu normele privind protecția încrederii în registrele publice poate fi contestat în conformitate cu normele privind contestarea

actelor juridice întreprinse înainte de deschiderea procedurii falimentului.

■ Ultima actualizare: 23/06/2025

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.